

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יובל מרקוס ז"ל

בן חבצלת ומנחם

נולד בבית זית

בתאריך י"ז בסיון תשמ"ג, 28/5/1983

התגורר בהר הזדר

התגייס באפריל 2002

שרת בחיל הכללי

נפל בעת שירותו

בתאריך א' בתמוז תשס"ב, 10/6/2002

נקבר בבית זית

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן חבצלת ומנחם. נולד ביום י"ז בסיוון תשמ"ג (28.5.1983) בבית זית. יובל נולד שנה וחצי אחרי אחותו הגדולה, ניבה, והשניים גדלו יחד כתאומים. אחריו נולדה האחות רוני.

שנות ילדותו עברו עליו במושב בית זית, סמוך לבית סבתו שרה צוברי. כשהיה יובל בן ארבע וחצי עברה המשפחה להתגורר בהר אדר וכעבור זמן-מה החל יובל ללמוד בבית-הספר היסודי 'עין הרים' בעין כרם.

משחר ילדותו התגלה יובל כילד בעל מחשבה עצמאית, מקורי ושונה, שלא קיבל כמובן מאליו את דרישותיהם וסמכותם של המבוגרים. היו לו רצונות משלו, עקרונות והיגיון עצמיים אשר הכתיבו את רצונותיו ודרכו, גם אם דרך זו לא עלתה תמיד בקנה אחד עם המקובל. יובל לא אהב מסגרות, בעיקר מסגרות חינוכיות, ואיפיון עצמאי זה נתגלה כבר בגן הילדים ונמשך בבית-הספר היסודי, בחטיבת-הביניים ובתיכון.

ליובל היתה נפש של אמן. הוא היה מקורי ושונה, יוצא דופן בקרב חבריו, בסביבתו ובמשפחה. הוא אהב מאוד מוזיקה, ובחר ללמוד את לימודי התיכון באקדמיה למוזיקה בירושלים. יובל הצטיין בלימודי המוזיקה,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ניגן על שלושה סוגי גיטרות: אקוסטית, קלאסית וחשמלית, ואף למד נגינה על פסנתר באופן אוטודידקטי. נגינתו היתה מקצועית, והוא זכה בשבחים ממוריו. יובל ניגן עם כמה חברים בקבוצות של ג'אז בבתי קפה ובמועדונים, והחבורה אף חיברה כמה קטעי ג'אז שהוקלטו.

פעם, באמצע שיעור מתמטיקה, שירבטו יובל וחברו בתוך כמה דקות פזמון חביב:

"מהומה בארמון הקיסר של טיבט/ הקיסר ואישתו מתלבטים על טפט/ שיתאים לביקור השגריר מברזיל/ משהו נועז אך עדין ואציל./ ישבו וחשבו, כמעט נשברו/ כשלפתע פרץ החתול קטמנדו/ קרע כל טפט ועשה עצמו מת/ מה יעשו הקיסר ואישתו כעת?/ קראו לשרת, כי יש בלגן/ אך לפתע גילו כי חבל על הזמן/ מתחת האהיל - השגריר מברזיל/ הגיע רכוב על גבו של גרביל./ נתנו בגרביל מבט רעבתן/ שכן בטיבט הוא נחשב מעדן/ זרוק לי מחיר! הפציר הקיסר/ אני כבר רעב והזמן מאוחר./ השגריר מברזיל, וזה בא לו בבום!/ יש מחסור בטפט! והקיר הוא ערום!/ מה יפה תהיה פרוותו של חתול/ על הקיר מימין ועל זה שממול./ וכעת למראה הטפט החדש/ צלוי ומתובל גרביל טוב מוגש/ על פוליטיקה יש זמן עכשיו לדבר/ אבל זה, ידידי, כבר סיפור אחר."

ככל שחלפו השנים גברו תסכוליו של יובל מן המערכת החינוכית, ובסוף כיתה י"א, בהיותו בן 17, פרש סופית מלימודיו ועזב את האקדמיה למוזיקה. אז החל לעסוק בתחביב נוסף שלו - הנגרות, בה ראה את מקצועו בחיים. תחילה עבד כשוליה אצל נגר שקיבל הזמנות מגופים גדולים, עבודה מונוטונית של ייצור מדפים מחומרים דמויי עץ. יובל שאף לעבוד בעץ מלא, ועבר לעבוד אצל אמן שעסק בפיסול, עיצוב ואמנות בעץ מלא, בשיש, בזכוכית ובאבן. יובל נהנה מאוד בעבודה זו, ובינו לבין האמן נרקמו יחסי חיבה והערכה הדדיים.

מאוחר יותר עבר יובל לעבוד, תמורת דמי לימוד ששילם, אצל נגר אמן שעבד בעץ מלא בלבד. הוא למד ממנו רבות, ובתקופה זו החל מייצר רהיטים משלו. יובל נהג להזמין מסוחר עץ אדני רכבת יפהפיים ומהם הקציע, חתך, שייף והכין עבודות עץ מגוונות, פרטי ריהוט ונוי לבית, לשכנים ולחברים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בשעותיו הפנויות נהג יובל לנגן ארוכות על הפסנתר שבחדרו. הוא החזיק בחדרו את כל כרכי אנציקלופדיה בריטניקה, נהג לשכב על המזרן ולעיין שעות בערכים המעניינים אותו. הוא קרא ספרים של קפקא, פאולו קואלו וספר על דרום אמריקה, אליה חלם לנסוע לאחר הצבא. לפני הצבא טייל לבדו באמסטרדם ובפורטוגל, ושהה חודשיים בתאילנד - חודש לבדו בכפר קטן בצפון תאילנד. הוא אהב את החיים הפשוטים שם, את הטבע הבלתי מופרע ואת השלווה, ועוד חודש בילה עם חברו הטוב בחוף קופנגן.

יובל הוציא רישיון נהיגה על אופנוע ורכש לעצמו אופנוע.

יובל לא היה שלם עם עצמו בקשר לצבא ולכן דחה כמה פעמים את גיוסו, אך דווקא השהות בתאילנד הביאה מפנה בחשיבתו והוא החליט להתגייס לצבא. בחודש אפריל 2002 התגייס לצה"ל. חודש לאחר גיוסו, ב-24.5.2002 נפצע יובל באורח קשה בתאונת-דרכים שאירעה ליד מעלה החמישה, 3 ק"מ מביתו, בעת שרכב על האופנוע שלו. הוא שהה בטיפול נמרץ 16 ימים ללא הכרה, וביום ל' בסיוון תשס"ב (10.6.2002) נפטר יובל בבית-החולים הדסה בירושלים והוא בן תשע-עשרה.

יובל, נער של טבע, נגן ונגר, הובא למנוחות בבית-העלמין בבית זית. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

מתוך דברים שנשאה חבצלת, אמו של יובל, ביום השלושים: "היום, ביום השלושים למותך, אתה כל כך חסר לנו. אנחנו כל כך מתגעגעים אליך, רוצים לראות אותך, לחבק אותך, לנשק אותך ולהגיד לך כמה אנחנו אוהבים אותך... כמו הפאט אמבולזם, תסמונת נדירה שהיכתה בך - גם אתה, יובל, היית מופע נדיר של החיים, ואני רוצה להגיד לך שאנחנו גאים בך, בכל מה שעשית ובכל מה שהיית. תמיד היית יחיד ומיוחד, שונה מכולם, לא הולך בתלם, משכמך ומעלה. תודה לך יובל על כל השנים הללו. כאב לכתך הוא עצום, ואותו נישא בתוכנו עד יומנו האחרון."

ביום השלושים למותו של יובל ערכו חבריו מהאקדמיה למוזיקה קונצרט לזיכרו. אחותו ניבה אמרה בטקס: "אחים בכורים תמיד אומרים שהם היו רוצים אח גדול. לשמחתי, יובל תמיד גרם לי להרגיש שהוא המבוגר בינינו. תמיד חשתי קטנה לידו, לא רק בגלל שהוא היה כל כך גבוה אלא בעיקר בזכות הנוכחות המדהימה שלו, שקשה להסביר אותה במלים. כל כך נהניתי להקשיב לו כשהיינו מדברים רק שנינו בחוץ על הדשא או במהלך נסיעה ארוכה. יובל גרם לכל נושא להישמע מרתק ובשיחות שלי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

איתנו בכלל לא הרגשתי צורך לדבר. הערצתי אותו כאדם וכאמן. אני לא חושבת שקלטתי עד כמה הוא מוכשר עד שלפני כשנה נסעתי לראות אותו מנגן. הייתי מוקסמת ממנו ורציתי לקום ולהגיד לכולם שזה אח שלי שם עם הגיטרה אבל ידעתי שזה יביך אותו. אלא שאז, אדם מהקהל זרק לעברו של יובל מחמאה, ואני הרגשתי כזו גאווה עצומה שחיוך ענק נפרש על פני. לעולם אני לא אשכח את הערב ההוא. לך, יובל, רציתי לומר שתמיד תישאר דמות מופת בשבילי. חיית את החיים כאילו ידעת שתעזוב אותם בגיל 19. ניצלת כל יום בחיך הקצרים כדי לעשות את הדברים שאתה אוהב, והספקת כל כך הרבה. החיות הזו שהיתה בך, הרצון העז לגלות מקומות ואנשים, הם צוואתך הבלתי כתובה. אני מצידי מבטיחה להשתדל כמיטב יכולתי להמשיך, למרות שבלעדיך שום דבר לא כפי שהיה."

מתוך שיר שכתבה לזיכרו דודתו, נאוה: "...שישה-עשר יום ליווינו אותך/ נקרעים בין יאוש לתקווה/ צופים ביופיך הרוגע/ ובגופך המוטל שם ללא ניע./ נאחזים בכל רמז, מושלים מכל תקתוק של מכונה, רגע בוכים ובאחר צוחקים -/ עד אשר אבדה התקווה./ אך אתה לעולם תישאר בתוכנו/ עמוק בתוך לבנו/ והכאב יחלחל בנו/ יום יום ושעה שעה/ על אובדן נעוריד/ על צער המשפחה."

מתוך שיר שכתב לזיכרו, דודו, עמנואל: "ילד של אמא/ בן טבע/ עלם בר, יובל, שעדיין לא נחל, מתנגן לו בינינו/ ברחוב האורן פינת הברוש/ בשלווה של חדוות היצירה/ פוסע יחף בשדותינו/ כל כך ברוך/ כמו יובל./ בן של אבא/ ילד טבע/ גבר איש, יובל, שעדיין לא אשד, גולש לו בינינו/ מתגלגל מלמעלה למטה/ מתפתל עד מפץ המפל/ סוחף את כולנו/ אל קצה השמים/ אל סף החיים./ כך הלכת/ נגר של טבע/ בעמק זית שלך/ פתאום/ עטוף בלאום/ עץ אורן אל עץ ברוש/ עד המקום./ ומנחם אין עוד/ וחבצלת בהר קומלת/ אביב חיים קופא בצינת חורף/ אחיות בוכות לדעת/ לגעת/ להוסיף לראות אותך/ להוסיף לחיות איתך./ כך הלכת/ נגר של טבע/ בעמק זית שלך/ פתאום/ עטוף בלאום/ עץ אורן אל עץ ברוש./ עד המקום."

סמדר, מורתו של יובל באקדמיה למוזיקה כותבת: "...הכרתי את יובל כשלמד בבית-הספר בכיתות י' ו-י"א. שנים שבהן חיפש בכל מחיר את

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

דרכו העצמאית, והתעקש לבנות את סדרי העדיפויות של עצמו. ואנחנו ואתם והוא היינו ישובים בחדרו של רנן המנהל ומנסים להכתיב לו דרך, שעל פי הבנתנו אם יצעד בה, יהיה מאושר. והוא, בשקט שלו, בחוכמתו, בהתחברות האמיתית לאני שלו, ניסה לשכנע אותנו שדרכו שלו העצמאית, טובה לו יותר. בליבי תמיד האמנתי לו, וניסיתי למצוא את שביל הביניים. בסופו של דבר, הוא הצליח לשכנע את כולנו שאם נניח לו לנפשו הוא יהיה מאושר בבחירות שלו. לא פגשתי אותו מאז. פעם אחת ראיתי אותו צועד במדרכה שליד בית-הספר. יפה כל-כך, והיה משהו בעיניים שלו, שלם עם עצמו, מאושר כל כך, ושמחתי. שמחתי שהייתם מספיק חכמים ואוהבים להניח לו לבחור את דרכו... בחיי הקצרים יובל עשה המון דברים שאנשים עושים מאוחר יותר. הוא חי חיים מלאים של רצון ואמת, כנות ויופי ויצירה."

חבר של יובל כתב לזיכרו: "חלש ולא משכנע היה בתחילה היובל. אך ככל שהזמן רץ הצמיח היובל הקטן סביבו עוד טיפות קטנות, ומהטיפות הללו נהיה היובל הקטן לנהר גדול וסוחף שדבר לא עמד בחמדתו. היובל הקטן כל כך הקסים את הסובבים אותו שגם נהרות אחרים הצטרפו אליו, ויחד הם נהיו לים גועש וגדול. ובכן, אלה הם חיי יובל. בהתחלה שקט רגוע, לפעמים מדאיג, אך אל נשכח כי מים שקטים חודרים עמוק, ואפילו יובל קטן יכול עם קצת זמן להיות לים אדיר."

ביום האזכרה הראשון ליובל, נשאה אימו חבצלת דברים לזיכרו ואמרה, בין היתר: "עיקר המחשבות נסובות סביב התחושה הקשה של החמצת החיים. החיים הצעירים האלה אשר נגדעו באיבם, עוד לפני גיל 19 - ביומיים. המחשבה על מה היה קורה איתו היום, מה היו מעשיו, תוכניותיו; הניסיונות לשחזר את הילוכו, דיבורו, צחוקו, את מבט העיניים, את הגובה, את הלבוש - כמה כואב וכמה מייסר."

"טעם החיים הפך תפל, חסר טעם. אני מסתכלת על הפריחה שמסביב. על הבלבוב של עלים חדשים ורעננים, על צבעוניות הפריחה והריחות המשכרים המלווים אותה. אני רואה את כל היופי הזה אך כבר לא מסוגלת ליהנות ממנו. ההיפך - כל היופי הזה נוסך בי עצבות גדולה על יובל אחד שאך זה החל ללבלב ולפרוח, יפה כל כך, גבוה ותמיר, עם שאיפות ורצונות, אהבות וכישרונות - אולם נגדע בדמי ימיו ואיננו."